

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstinget. № 30.

Fjerde Sessions anden Samling.

Trogethvende Møde.

Løvedagen den 16de Juli Kl. 7.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst.

Formanden: Jeg har at anmeldte, at jeg fra det andet Thing har modtaget et i dette Thing vedtaget Forslag til Lov om Fæstes Overgang til Selveieendom. Lovforslaget skal trykt blive omdeelt i Løbet af den følgende Dag. Det vil senere være at afgjøre, hvorledes denne Sag skal behandles.

Efter Dagsordenen bliver at foretage 1ste Behandling af Forslag til Lov om Bederlag til de forrige Besiddere af Ufrie i de danske Besiddelser i Vestindien.

Wessely: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg skal tillade mig med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, idet det forekommer mig, at et af de væsentligste Punkter, der gjøres, at man med saa megen Vanskelighed kan komme til noget Resultat, er den aldeles modsatte Anskuelse, hvorfra Lovforslaget betragtes i Vestindien og her. I Vestindien antager man det for afgjort, at det er et Nødskrav, som Planterne have paa Erstatning; hos os derimod er det udtalt baade i Folkethinget ved Sagens første Behandling og af Regjeringen i de fremlagte Actstykker, at der ingen Nødsfordring er. Colonialraadet, som man bør antage i denne Henseende har afgivet den Mening, der er den herskende derovre, har med en særdeles Styrke og et særdeles Eftertryk holdt paa dette Punkt, trods det, som fra Regjeringens Side og ogsaa ved en tidligere Behandling er fremsført derimod. Det er udhævet, at, naar man ikke giver den fulde Erstatning, saa gjør man i Principet lige saa megen Uret, som naar man ganske nægte de Erstatning, skøndt mindre Uret i Quantiteten.

Det forekommer mig, at under saadanne Forhold vil Hensigten med Lovforslaget ikke naaes. Det, som jeg antager at være Hensigten, at det skulde betragtes som en retfærdig og billig Godtgjørelse for et Tab, som er opstaaet ved forskellige utilregnelige Omstændigheder, vil ikke opnaaes. Der vil ikke vise sig Tilfredsstillelse i Colonierne ved det, som her besluttet. Iøvrigt skal jeg ikke gaae ind paa Forslaget. Det store Materiale, som er til Raadighed, har jeg ikke seet mig istand til at kunne blivde Herre over. Jeg skal kun udhæve det, som jeg allerede paa et tidligere Standpunkt har udhævet med Hensyn til § 5, nemlig det Besynderlige i, at der bestemmes en Amortisation for en indenlandsk Gjæld, og ligeledes med Hensyn til § 6, at der stilles en Sum af 420,000 Rbd. til Generalgouverneurens Raadighed.

Finansministeren: Det er ganske vist, at der er en Forskjel mellem den Maade, hvorpaa man i Colonierne opfatter denne Sag, og den Maade, hvorpaa Regjeringen troer, at den fra Moderlandets Legislatures Side bør opfattes; men at det skulde kunne forhindre Moderlandet i at gjøre, hvad man efter Overveielse af Sagen finder, at man retfærdigt og billigt skylder Colonierne at gjøre, det kan jeg ikke indsee. Det er ganske naturligt, at Colonialraadet, saa vigtig dets Mening kan være angaaende Coloniernes indre Anliggender, derimod i et saadant Spørgsmaal som dette kan betragte Sagen med en saadan Gensidighed, at Moderlandets Lovgivningsmagt slet ikke har Anledning til at lægge Vægt derpaa; og dette er Tilfældet her. Jeg troer ikke, at Colonialraadets Formening om det egentlige Retsspørgsmaal her har den allerminste Betydning; jeg troer derimod, at Colonialraadets Formening om Udførelsesmaaden i Henseende til, hvor-